

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 173.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365908352/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

«Gale-Mathias kan du kalde mig selv, om du vil – jeg haaber virkelig at være hvad den crasse Verdensforstand kalder gal; men hør nu! Er din Sands slov for Naturens Mystere? siger du med den aandelige Pøbel, at Vin kun er Saften af Druer og dens hellige Begeistring kun en Ruus? – siger du, at Spiritus, selv Naphtaens og Ætherens, kun er en chemisk Luftart men ingen levende Aand? – Jeg veed det bedre! – jeg gaar med en mægtig levende Aand i min Vestelomme; jeg er dens Herre og Mester; med en Haandvending kan jeg byde den fare frem og give os Vinger – med et Vink kan jeg byde den aabne os en ny fortryllet Verden. – Den magiske Konst skal leve! Mesmerismen skal leve og Ætherens Aand fremfor Alt! Den har opløftet mig Naturens trivielle Hverdagstør og gjort mig til Aandernes Herre, som Salomon og den herlige Faust»

«Evindelige Gjek!» – raabte Valman og klinkede med ham – «din naragtige Alvor gjør mig lystig igjen. Ja, jeg troer, du har Ret – du er en magisk Konstner» – vedblev han og svundede, idet han satte det tomte Glas fra sig – «kan du gjøre Mirakler, saa gjør det, i alle Engles eller Djævels Navn! – sæt mig ind i den Himmel, jeg savner – og jeg giver Verden en god Dag med alle dens Grever og lykkelige Elskere – jeg følger dig som en fri Fugl gennem Verden!»

«Vel, det er et Ord! kom med dit Glas, saa vil jeg see hvad jeg kan gjøre!» Nu tog han Valmans Glas, fyldte det paany og heldede nogle Draaber deri af den lille Flaske. Derpaa satte han det paa Bordet og gjorde saa mange underlige Tegn og Grimasser derover, at Valman maatte udbryde i en hoi Latter, som dog nasten gik over til Forfærdelse, da Mathis i den høieste Anspændelse syntes reent at være gaaet fra Forstanden. Han taledede ned i Glasset ligesom det var fuldt af levende Væsner. «Adlyd mig!» – raabte han og truede med vilde bydende Miner – «adlyd eders Herre og Mester! eller jeg kaster Jer i brandende Luer! Forlyster det Øie, som seer Jer! opfylder den Sjæl, som indaander Eder! skjenker ham Alt, hvad hans Hjerter attræer! og vi flyve sammen til de lykkelige Øer!»

«I hvad gjør du, Memeske! er du rasende?» – udbrod Valman – «vil du gjøre mig gal med dine Kogler!»

«Har du Øine at see med, saa see nu! – har du Kraft og Mod til at nyde, saa nyd og svælg i den Glædesstrøm, som opvældet for dig af Naturens dybeste Kilde!» – Med disse Ord satte Mathis Glasset for

den forbausede Valman; derpaa nedsvælede han selv hastig et fuldt Glas Vin og sank ligesom afkræftet ned paa en Stol.

Valman havde reist sig heftig; han stod nu med begge Hænder fast stemmede mod Bordet og stirrede ned i det Glas, der stod for ham. Han saae en besynderlig Brus og Gjæren deri, og af Boblerne opsteg en høist behagelig Duft, som han indhaandede. – Han vedblev at stirre ned i Glasset, og det var ham, som han saae ned i en svimlende dyb Brønd, hvori hans eget Billede allerdybest kom tilsyne, som i et Speil; men nu opdagede der et andet Billede – det var Amalias – dog det var ikke hendes Speilbillede – det var hende selv – hun sad stille slumrende i en Løvhytte, og han stod ved hendes Side. Kammen var falden af hendes Haar, og de yndige Løkker nedrullede over Hals og Barm – hun syntes indslumret ved sit Toiletspeil, ifærd med sin Paaklædning, og hvad han før tog for Vandet i Brønden, var Toiletspeilet, der var faldet om og laac paa Gulvet; det var heller ingen Løvhytte meer, men en Pavillon – grønne Vedbendranke snoede sig om de smagfulde Søiler, og gennem den halvaabnede Dor saae man ud i en nydelig Have. Hun gjorde en Bevægelse som for at tildække sin Hals, og Valman traadte undseelig tilbage. »Om Forladelse, Frøken Falk!« – stammede han og bukkede for Glasset – »Havedøren stod paaklem, og jeg var saa dristig at gaac herind uden Tilladelse. – Tilgiv mig for min Kjerlighedsskyld!« – vedblev han – »jeg gaer strax – kan deres Billede hist i Bækken maa jeg medtage – det er hverken nogen Brønd eller deres sædvanlige Toiletspeil – det er Livets evige Kilde selv – nu seer jeg det – o! du stille herlige Væld!« – hviskede han – »bær hendes Billede til mine Læber! – sluk den Tørst, som fortærer mig! – hensmelt i min Sjæl, du salige Væsen! og du skal evig staae for mit Øie og aldrig meer udslettes af mit Hjerte!« – Under denne forvirrede Tale knælede han for Bordet, satte sine Læber til Glasset og udtømte det i svimlende Hienrykkelse. Glasset faldt klrrende om paa Bordet og sonderløges. Valman saae sig forundret om – »Hvor er jeg?« – udbrød han og rømlede op fra Gulvet – »hvor blev hun af? ak! hun slumrede jo og saac mig ikke – dog jo, hun smilte til mig med de lukkede Øine – og hendes Sjæl har jeg inddrukket med hendes Billede.« – Nu fik han først Øie paa Mathis, som havde reist sig af Stolen og betragtede ham med et triumferende Næk. – »Kom, min troe Ven! – min Achates, min Pylades, min Nisus og Euryaius! min David og Jonathan!« – raabte Valman svinglende – »kom,